

דקבלה הנבואית

ספר

אוצר החיים

לרבי יצחק דמן עכו

• חלק ז' •

גילויים וחזיונות גילוי בשמות
שמות קודש, סגולות מרפאות
ותפילות

יועץ לאור לראשונה אהרי שבע מאות שנה

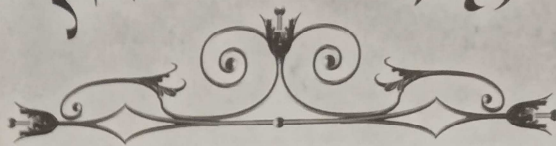
בולל קונטרס הקדמה ויסודות

בקבלה הנבואית של רבי יצחק דמן עכו

מאת גיש יהודה אהרן חורגמן ס"ט

הקבלה הנבואית

ספר

אוצר החיים

לרבי יצחק דמון עכו

חלק א'

גילויים וחזיונות גילויי נשמות
ושמות קודש, סגולות נוראות ותפילות

יוצא לאור לראשונה אחרי שבע מאות שנה

כולל קונטרס הקדמה ויסודות
בקבלה הנבואית של רבי יצחק דמון עכו

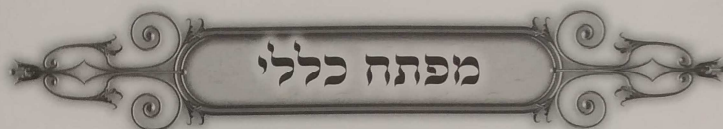
מאת

נ"ש יהודה אהד תורג'מן ס"ט

עיה"ק ירושלים תובב"א

טבת ה'תש"ף ליצירה

הקדמת המו"ל:

שישה מאמרים:

- מאמר אוצר החיים 1
מאמר אוצר הזהר 13
מאמר אוצר ההפשטה וההשגה 17
מאמר אוצר הפרשנות 29
מאמר אוצר השמיטות 34
מאמר אוצר המושגים 54
סקירה על דרך העבודה על הכ"י 60

ספר אוצר החיים לרבי יצחק דמן עכו: תוכן מורחב (נ"ר סימנים) א - תרח
קונטרס קדושת יצחק דמן עכו תריא

הקדמת המוציא לאור

הנה אחר מאות שנים זכינו להגיע לשלב הזה של הוצאת הספר הנורא 'אוצר החיים' לרבי יצחק דמן עכו זיע"א שהיה מראשי המקובלים, וכדברי הרב חיד"א (שה"ג אות שנ"ג) בזה הלשון: "וראיתי קונטרסים כ"י ממנו מפעולות שהיה עושה על ידי חכמת הצירוף, ובאים אליו מלאכים ומגלים לו סודות ופעולות. ונודע דשרש פעולת השמות נמצאת בדור האחרון מהרב יצחק דמן עכו", עכ"ל הרב חיד"א בשם הגדולים, והיא לשון מופלאה עד מאוד.

וכיוון שראיתי שדבריו של רבי יצחק דמן עכו זיע"א עמוקים מאוד, הרבתי לחקור בעומק תורתו בעיון וכתבתי כמה מאמרים שיכולים להוות מעין מבוא לתורתו המופלאה, והגם שיש עוד הרבה מה לכתוב, אפילו חיבור שלם, לא רציתי להעמיס על הלומד ובחרתי בדרך אמצעית, לא קצרה ולא ארוכה, וערכתי שישה מאמרים מקדימים, בהם יוכל הקורא לרוץ ובזה יפתח לו הפתח בתורתו של רבנו היד"ע (מאמר אוצר החיים, אוצר הזהר, אוצר ההפשטה וההשגה, אוצר הפרשנות, אוצר השמיטות, אוצר המושגים), ובסופו צירפתי גם סקירה והסבר קצר על דרך העבודה והעריכה של הכ"י והחיבור שלפנינו.

הנני להודות לא"ל עליון שוכן שמים וארץ, שזיכני לעסוק בקבלה הנבואית ובפרט בחכמת הצירוף ולפתוח פתח אדיר לשוקקי הקודש שהולכים ומתרבים, ולקרב הגאולה בזה, ומפעלנו נותן אותותיו בין הלומדים ברוך הוא וברוך שמו, יזכנו להמשיכו ולהגדיל לאור עולם, עד שנזכה וישפוך ה' את רוחו עלינו ותחזור הנבואה לישראל, אכ"ר.

והנני להודות בראש כל הומיות, לרעייתי המסורה, על דאגתה ומסירתה על התורה ועבודת הקודש, ובכלל על גידול הילדים והדאגה הרבה לכל מחסוריה, יהי רצון שתזכה לראות נחת ושמחה מכל יוצאי חלצנו שימשיכו את המפעל החשוב הגדול הזה בדרך הקודש, אכ"ר.

ובזה הנני להודות ולהלל לאמי שתחיה, שה' יזכה אותה לאורך ימים ושנים, בנחת ושובה בבריות ונהורא מעליא, אכ"ר.

וכמובן הנני להודות לכל חברי המכון היקרים, על המקצועיות הרבה והנחישות והמאמץ הגדול, ולכל מי שטרח ועמל יחד עמנו, ישלם הקב"ה משכורתם בכפל כפליים, אכ"ר.

והנני נושא תפילה לאל חי, אומר לה' מחסי ומצודתי אלה"י אבטח בו, שיעשה למען תשוב השכינה לשרות בישראל, ותפעם רוח הנבואה בנו ויפכה המעיין ממקור הקודש, וירבו השבים, ונזכה לבניין המזבח והמקדש במהרה בימינו, ונעשה רצונו כרצונו אכ"ר.

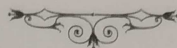
כה דברי חד מן חבריא

דיתב בקרתא קדישא

נזיר שימשון

יהודה אוהד תורג'מן

נר"ו

מאמר אוצר החיים

הקדמה ומבוא לתורתו המופלאה
של רבי יצחק דמן עכו בספר אוצר החיים.

תורתו הבהירה ואלה'ת הרוחנית של רבי יצחק דמן עכו כבר נודעה בשערים, שכן חלק מספריו ומחיבוריו יצא טבעם בעולם והאירו פני תבל, אך לעניות דעתי נראה, כי כל זמן שלא זרח אורו של חיבורו זה של רבי יצחק דמן עכו, הלא הוא ספר **אוצר החיים**, לא באמת השכלנו להבין מעט מזעיר מתורתו ודרכי לימודו של היד"ע הלא הוא הרב יצחק דמן עכו זיע"א.

היותו של רבי יצחק דמן עכו **מתלמידי תלמידיו** המובהקים של הרמב"ן^א, שהיה בלי ספק מגדולי הראשונים, מפרשי התלמוד ופוסקי הדורות, ובפרט ממפרשי התורה והמקרא בדרך הסוד, מכתירה את היד"ע (הרב יצחק דמן עכו, וכן לקמן) בהיותו הפרשן הידוע ביותר של סודותיו של הרמב"ן, כדמות חשובה וערכית כמקובל אלה'י וכפרשן, ובפרט שהוא זה אשר ממלא את חללי הסודות שהשאיר הרמב"ן בדרך רמז, והריד"ע חצב חקר וגילה אורה במקום שסתם בפירושו על התורה, שהוא ממש פירוש לפירושו של הרמב"ן על התורה, הלא הוא ספרו הנודע "מאירת עינים"^ב, ושם פותח סודות עצומים לבאר מכמני עליון הסתומים וחתומים בידי הרמב"ן.

נראה שגדר השאיר לו רבו להתגדר בו, וסמך על מה שיכתוב משמו^ג, אך הנראה כי כאשר כילה מלאכתו סבבה לנפשו נהרה אדירה, והתחיל לפרש את הפטרות הפרשה על הסדר, ושם גילה באופן עילאי ברוחו פי שניים מאשר שימש כפרשן ומעמיק בתורת הקדמונים זיע"ע, והדברים מבהילי הנפש עד כדי השתוממות להשגות העליוניות שזכה להם, גילויי אליהו, גילויי נשמות, שמיעת קולות- הן של בת קול, הן של תופעת המגידים, וחזיונות לרוב.

הדבר המדהים הוא שכל מהות חיבור זה נעשה כעין תוצר של ייחודים וכוונות שהיה משתמש בהם הרב והיו נגלים מכוחם סודות אדירים בדרכים שונות רוחניות.

על תורתו של רבו כבר סמך רבנו האר"י הקדוש, כי עד הרמב"ן כל הקבלה היא אמיתית, וקראו "אחרון המקובלים האמיתיים", ולא רק הרמב"ן אלא גם תלמידיו, וביניהם רבנו היד"ע זיע"א שאותו מצוטט מהרח"ו בכמה משערי הנוראים, כגון בשער הפסוקים בכמה מקומות^ד, ובעיקר בספר שערי קדושה כמה פעמים, ומביא בפתח דברי רבנו היד"ע ואת דרכי הנהגתו כמכשיר לזכות להשגה ולהגיע עד לכדי רוח הקודש^ה.

ותחילה וראש אביא את דברי מהרח"ו בהקדמה לשער ההקדמות, בזה"ל: "ובענין ספרי הקבלה האמיתיים הנמצאים, אמר לנו מורי זלה"ה כי שלשלת קבלת הראב"ד ובנו הר"י סגי נהור ותלמידיו עד הרמב"ן ז"ל תלמידו ותלמידיו כולם קבלה אמיתית מפי אליהו ז"ל שנגלה אליהם. וביאור הרמב"ן

א. עיין לקמן שהוכחנו שלא ייתכן שהיה תלמידו של הרמב"ן ממש, ודנתי הרבה בדברי ג'ע הרב היד"א זיע"ע, עיי"ש.

ב. נדפס בירושלים בכמה מהדורות, ולאחרונה במהדור'צ של שנת תשנ"ג, עם ביאורים חשובים ואדירים מאת הרח"צ המקובל הרב חיים אריה ערלאנצער זלה"ה, אשר ייסד פירוש פתח עינים ויפה עינים בו הרחיב בסודותיו והביא מקורות מקבלת הקדמונים וגם מהקבלה שבאה לאחריו, כגון הרמ"ק האר"י ועוד, ואשריו שזכה לכל המפעל האדיר הזה, שכמ"ה (ובענין השמיטות הבאתי דבריו בארוכה, ויהיה זה לעילוי נשמתו על אשר זכה אתנו בזה, אכ"ר).

ג. ביטוי זה מאפיין קשר הדוק, כאשר רב ותלמיד יוצרים תורה אחת, ומורידים אותה לעולם יחידיו, לדוגמא עיין תורת חכם (דף קנ"ב ע"ב) לכמהה"ח דילרזה שכתב כן על רבו כאשר השאיר חלל ריק בנהר שלום, התחיל לכתוב מהלך ועצר באמצעו, ורבנו חיים דילרזה כותב כי רבו עשה זאת במכוון וסמך על מה שיכתוב הוא משמו.

ד. בפרשת בראשית דרוש ד', ובפרשת שמות. ובשניהם מסתמך הוא על דברי הרב יד"ע זיע"א כמקור לבאר סודות הנגללים.

ה. עיין שערי קדושה חלק ד' שער ב' אות ג', ושם באות י', ושם בשער ג' אות ה', עיי"ש.

ו. משמע לכאורה שאמר זאת לפני כל החבורה קדישא וועיין בהקדמה ל"ו בשער הנגללים, שהיו לפניו חבורות יחד עם המהרח"ו, וייתכן שלמהרח"ו שידע לחלק בין הדברים ולבחור את הטוב לא אמר כן, אלא שהיא הנהגה כללית והש"ת יאיר ע"ב אכ"ר.

ז. ויש גירסא תלמיד. דהיינו שהרמב"ן הוא תלמיד תלמידו של ר"י סגי נהור, ובכל מקרה כתב שער דורו של הרמב"ן הייתה הקבלה אמיתית ובכללה תלמידיו, ואכמ"ל.

וכאשר אאריך לקמן במקומו, רק בזאת אעירה שכשם שלקט ואצר מכל הקדמונים וראה בשיטות חכמי המקובלים על גווניהם השלמה של הבטת האנוש אל האלה"ם אשר יצרו, והאחד משלים לחברו ומפרהו (ולקמן נאריך גם בזה), כך גם נהג בלימודו, שהיה למד מכל אדם, ואף מן ההתבוננות בטבע בחיות ובגרמי שמים, ולא רק בזו, אלא אף בהיותו תלמיד, ראה בכמה חכמים רבותיו, ולא הסתפק להדבק רק ברב אחד, אלא ראה בכמה מקובלים כמוריו הפרטיים, וילך בנתיבותיהם העמוקות, כי כל נתיבותיה שלום, ולכן נלע"ד שהרבה נתקשו ונחלקו החוקרים מי היה רבו, אבל היותר נכון לחקור מי היו רבותיו.

ובענין זה עוד אאריך במקומו, אבל ההשפעות ניכרות, ובפרט שהיה קשור בכמה מיני חוגים ומקומות בהם נתפשטו קבלות מסוימות, ובפרט חוג הקדמונים הבאים מבית מדרשו של רבי אברהם אבולעפיה זיע"א, ולקמן אאריך בזה.

יחסו של הרמ"ק לרבנו היד"ע בספרו פרד"ס רימונים.

הרמ"ק בכמה מקומות בספר הפרד"ס התייחס לרבנו היד"ע, ובפרט לספרו מאירת עינים, וראה בו ספר יסוד להבנת שיטתו של הריד"ע זיע"א, ועל כן בכמה מקומות סתר דבריו ובחלק העמידם כנכונים וכמקור (וזה בניגוד למהרח"ו שראה בו מקור בלתי מעורער! וקיבל דבריו הסתמך עליהם וראה בהם קבלה מוסמכת איש מפי איש עד הרמב"ן, ורבנו היד"ע נמנה על תלמידיו)¹.

ואחריו החזיק בדברי רבנו היד"ע זיע"א תלמידו הנאמן של הרמ"ק, הלא הוא רבי אליהו דיוידש בעל הראשית חכמה בכמה מקומות (שער האהבה פרק ג' וד', שער הענווה פרק ג' וה'), והביא לדברי רבנו היד"ע גם מכ"י זה, וראה בו דמות וסמל להערצה כמתבודד הרוחני, מבקש ההשגות האלוה"יות והקדושה העליונה, ובכלל כאיש מופת בענייני עבודת המידות ובפרט מידת ההשתוות שהיא המכשיר אל ההשגה והפרישות.

ואחריו חכמי צפת, כגון הרדב"ז, ובעל ספר חרדים (בסוף ההקדמה בעניין התפילין, ובמצוות התשובה פ"ז סגולה ה' בעניין ההתבודדות), מי מהם העתיק שמועות סודיות העתיקים, מי בדרכי ההתבודדות, מי במידות, באופן שמצאנו כאן מרכול אדיר ומלא בכל טוב פרד"ס תורתנו הקדושה, והעולה שמשמעות הדברים, שאין מדובר כאן בחיבור צדדי העוסק בנושא מסויים, אלא בשיטה מרכזית בעלת השפעה אדירה, המהווה כצומת וכמקור ליוצרי הספרות היהודית על כל נתיבותיה.

קבלת הקדמונים, וקבלת חכמי ספרד.

רבנו המחבר מתייחס רבות לחכמי דורו וחכמי ומקובלי הדורות הקדומים לו, כאשר מצאנו התייחסות לקבלת חכמי ספרד, והשוואת הקבלה שלהם לקבלת חכמי צרפת ואשכנז וכו'.

ובזה בא בעיקר בסימן ד' בדרך מפורשת, לא רק מנתח את הקבלה שלהם, ומגדיר את תוכנה ומקומה, אלא גם נותן הסבר פנימי מדוע קבלתם הייתה כן, ונביא לשונו משם:

"זרים" ירמוז למדרגות החיצוניים אשר נתעלו על נצח והוד תפארת וצדק גדולה ופחד, שהם מקדשי העט' שהיא בית יהו"ה, זהו ע"ד מקובלי ספרד אשר זכו לקבל קבלת המדרגות החיצוניות, אמנם ע"ד מקובלי כתלויניא אשר קבלתם נכונה בעס"ב², אלא שלא קבלו דבר במדרגות החיצוניות שע"כ יאמר עליהם ה"ר טדרוס הלוי ז"ל אשר עשה ספר החיים ואוצר הכבוד, שלא ירדו למטה מעשרה...³ ירמוז זרים אלה לשפעים

יח' והגם שבעניין השמיטות הייתה דעתו אחרת מרבנו היד"ע כאשר יבואר לקמן במאמר השמיטות עיי"ש שאפילו בזה יש לעמוד, כמ"ש הרב דוד דניאל הכהן שליט"א שהבאתי את מאמרו בסוף שהוא ראש ישיבת מקובלים ההולכים בדרך האר"י והרש"ש והוכיח שכן דעת האר"י הרש"ש והתנ"ח, ועיי' שם ובמאמר השמיטות ודוק.
יט' קטוליניא בעשר ספירות בלימה.

היחס בין כתביו האחרים לחבור אוצר החיים.

יש לדון טובא ועוד חזון למועד, בעניין השוואת כל חיבוריו של ר"י דמן עכו, ובפרט עם המפורסם שבהם הלא הוא ספר 'מאירת עינים', שבו מצאנו כמה שינויים מאוצר החיים, ונעמוד רק על כמה מהבולטים שבהם.

בחיבור אוצר החיים רבנו היד"ע זיע"א, מזכיר את הספירות כפי קבלת הקדמונים, למשל לספירת היסוד הוא קורא צדק או צדיק, אך בחיבורו מאירת עינים הוא קורא לו יסוד, וכן בחיבורו הנדפס בריש ספר מאירת עינים, הנקרא "הקדמת דרכי הקבלה" לר"י דמן עכו, כאשר הוא מבאר כל ספירה, הוא אכן מביא את המילה צדיק וצדק בביאור ספירת היסוד, אך השם העיקרי של הספירה התשיעית הוא יסוד ולא צ', והגם שמזכיר את בחינתה בציור צורת הספירות כצ', עכ"פ בב' הערכין של הקונטרס הנ"ל נזכר הערך הבסיסי כיסוד ולא בשם אחר^{כב}, והגם שאין הקונטרסים ששם מידי של היד"ע ממש, עכ"פ לא ציין לנו שעיקר שם הספירות הוא כנ"ל, וכן בספירות החסד, שבחיבור שלפנינו קורא לה בכל מקום גדולה, וכן הגבורה שכאן קורא לה פחד לאורך כל החיבור, ובעיקר ספירת העטרה, היא המלכות, ובחיבור מאירת עינים קורא להם בשמותם הידועים לנו מספרי הקבלה האחרים, דהיינו חסד פחד יסוד עטרה וכו".

אכן כאשר מצייר רבנו היד"ע את הצורה הקדושה בספרו **מאירת עינים** בפרשת תרומה, הוא מציירם כפי דעתו וקבלתו, הגם שעמדה לפניו קבלה אחרת, ושם מונה הוא לב' השיטות, אך כשהוא מצייר את הציור האלהי של עמידת הספירות הוא נוקט דווקא באותיות הראשונות של הספירות בדרך אמצע, דהיינו במקום חסד הוא מצייר ח' ולא ג', אבל בגבורה הוא מצייר פ' שהוא פחד כעיקר, היסוד אכן הוא נקרא צ', אך במלכות הוא מצייר מ', ולא ע', וזה תואר הצורה של הספירות שבספר מאירת עינים (עמוד קנ"ב):

והגם שיש לומר שפעמים נקט כך ופעמים כך, עכ"פ השוני הוא באיזה כינוי עשה לעיקר, ובפרט שבכ"י שלפנינו הוא בכלל לא משתמש בשמות חסד גבורה יסוד ומלכות^{כג}. ואגב עיסוקנו בצורה זו, יש להעיר כי היא היחידה שהסבירה את סברת "רבים יחכמו ויאמרו", שהזכיר מהרח"ו בענף ב' בתחילת שער עיגולים ויושר (שנראה שכולו השפעה של פרשת תרומה במאירת עינים, עד שנראה כאילו העתיק את כל תחילת ענף ב' מהיד"ע), שלא כגלדי בצלים, אלא כצורת אותיות זו תוך זו, וגם רבנו מזכיר שם בפרשת תרומה את עניין הגלדי בצלים זת"ז, **אך הוא היחיד שמציירים כאותיות זה תוך זה** (ואגב נזכיר לדיוקו המופלא של בעל 'טועמיה חיים זכר', שמ"ש ושינה מהרח"ו בהביאו סברא זו של גלדי בצלים "ורבים יחכמו ויאמרו", ובב' הסברות הקודמות של סדר עמידת הספירות,

כב. המעיון שם יראה שהם ב' קונטרסים לקדמונים, ואינם מידידו של הרב זיע"א, וזה מפני שזהו קונטרס שהעתיק ר"י דמן עכו מקבלת רבי עזריאל (רבו של הרמב"ן, ותלמיד רבי יצחק בן הראב"ד) כמו שמציין בתחילתו, וגם השני הוא אינו מידידו, אך נראה שלא העיר על כך, שכן צריך לכתוב באופן עיקרי וכו'.

כג. ואם תרצה לומר שעניין זה קשור בגילוי הזהר הקדוש, הרי שכאן לפנינו הביא ג' סימנים שלמים בהם העתיק מלשונות הזהר, ובסימן אחד אף אין לנו את לשון הזהר שהעתיק, ולכן לענ"ד אין כל קשר בין זמן החיבור הנוכחי לקריאת הספירות בשם זה או אחר (הגם שיש לומר שגברה מאוד תחילתו לספר הזהר כאשר נאריך לקמן, עכ"פ אפשר שספר זה התחווה בשלב ראשית ההתגלות של ספר הזהר הקדוש, וכיוון שזו השערה בלבד, אין לנו להישען עליה כדרך החוקרים, והש"ת יאיר ע"ב אכ"ר).
כד. ר"ת חני"ם (כך נוכל לזכור את המקומות המשתנים).

היינו זה למעלה מזה או בקווים כתב בלשון ויש מי שאומר, מפני שבעיגולים סדר העמידה הוא אותו הדבר בין קודם השבירה בין לאחריה, וע"ז אמר רבינו יחזקאל, יען חכמה היא לדבר בסברה שהיא נכונה בכל זמן^(ה).

עוד שוני מובהק הוא היחס לשמיטות, והגם שאדון בזה לקמן, אזכיר כאן בקצרה שבג' מקומות בספרו מאירת עיניים הוא מזכיר את סודות השמיטה, ובחלקם הוא מצודד בשיטה הידועה שיש רק שבע שמיטות, או רק שיתא אלפי שנים וחד חרוב כמ"ש בגמרא, ועיין לקמן.

האם היד"ע תלמידו של הרמב"ן.

מורגל בפי כותבי העיתים שרבנו יצחק דמן עכו זיע"א, הוא תלמיד הרמב"ן, ובאמת הדבר קשה לדידי להולמו, כי כאשר מזכיר רבנו את הרמב"ן כמה וכמה פעמים לא מזכיר אותו שהוא רבו, הגם שעשה חיבור שלם על סודותיו כידוע הנקרא "מאירת עינים", עכ"פ אין הוא מזכירו בשם מורי ז"ל או עט"ר כדרכם של חכמי הדורות, ועוד שכאשר הזכירו בכמה מקומות, כתב שקיבל מתלמידיו (כמ"ש בסימן ו', שקיבל מתלמידו רבי דוד הכהן עיי"ש), והרי זה עומד לנו בסתירה ביחס לייחוס שמייחסים אותו כתלמידו של הרמב"ן, והרי לפי דברי עצמו הוא רק תלמיד של תלמידו.

והגם שבתחילת ספר מאירת עינים, הביא הרה"ג המו"ל דברי הרב חיד"א בהגהה ואף צירף צילום של כ"ק של רבנו החיד"א והוא מראשי כותבי קורות העיתים וקורות חכמי הדורות, ושם כתב וז"ל: "ספר מאירת עינים הוא לרבינו יצחק דמן עכו **תלמידו ובעל סודו של הרמב"ן**", והספר הנזכר מגלה ספוגי טמוני סודי הרמב"ן בפירושו על התורה אמר יאמר העבד **חיים יוסף דוד אזולאי** פה ריגיוני ניסן אשר לו הרקת"ה" לפ"ק", עכ"ל.

ובאמת בלשונו של החיד"א צ"ל שאכן רבנו היד"ע היה תלמידו של הרמב"ן בתורה, אך לא ממש למד מפיו תורה, ובכל מקום שמזכירו לא קוראהו בשם מורי, ואף כותב עליו ז"ל, ומ"ש תלמידו היינו בתורה, שהרב יד"ע זיע"א הוא מפרש את תורתו בעמקות, ומצד זה הוא תלמידו, אבל אני מטיל ספק אם בכלל ראהו בחייו.

ומצאתי לכך עוד הרבה דוגמאות, למשל במאירת עינים בפרשת וישלח כתב רבנו היד"ע בזה"ל: "ומהרב ישעיה מפדובה נר"ו סיפר לי בשם רבי יהודה החסיד אשכנזי ז"ל **שהיה בימי הרמב"ן** ז"ל ושומעו הולך בכל העולם בחסידותו ובצפיית העתידות וכו'", עכ"ל (ועיין שם בסיפור שסיפר בעניין חשיבות התפילה ומעלתה). ביטוי זה 'שהיה בימי הרמב"ן' לא יכתב ע"י מי שהוא בן אותו הדור, וזה פשוט, והיא דוגמא אחת מיני רבות, ואכמ"ל בפרט כה פשוט.

אכן השפעתו של הרמב"ן ותורתו של הרמב"ן בפרט בצד הקבלי שלה היוותה יסוד מורא והוראה בתורת רבנו היד"ע, והדבר ניכר בכל חיבוריו, והגם שמלאים המה בכל מיני וסוגי הקבלות שהיו בימיו, והפליא בהם עצה וחכמה, עכ"פ לראש על כולנה נתעלתה קבלת הרמב"ן, ולרוב ריבוי הופעתה ונוכחותה המלאה של קבלת הרמב"ן, יהיה זה מן הנמנע להביא ראיות על כך, וזה פשוט.

ה. והגם שהייתה שבירה גם בעיגולים כמ"ש במבוא שערים דף י"א ועוד, ויתירה מכך הייתה שבירה כבר בעיגולים שנתהו קודם הטהירו תתאה בנעיצת הויד אומנה את רגלה בטהירו תתאה, ושם נתהו י' עיגולי א"ק סנימאה כשרצתה לעלות היר"ד למקורה ונפלו בוינות אור"א של סהירו עילאה, ועוד. וכן כתב התו"ח שהייתה שבירה בעיגולים שירדו במקום המקיף דיושר דא"ק, ואח"ך בבא המקיף דיושר עלו אחורי הנה" דא"ק, וכן ידועה השאלה לגבי מקום המרכז של העיגולים לפי זה, ועיין בספרי לב חכם חלק ה' בסימן תקמ"ב, על תו"ח דף קמ"ט ע"ב באורך, ועיין מה שתייך שם לחלק בין עיגולים הכוללים, לבין הארת האצילות שיצרה את העיגולים התתאין.

ואני אחר שהארכות בדב"ק של התו"ח, ראיתי שכן הוא בעניין כולל גדול מאוד, שכן יש לתרץ גם בעניין נקודת המרכז, שיש סתירה בין הציורים, וצ"ל שהשוני הוא בין קודם השבירה שהייתה בכללות החלל, לבין השבירה שהייתה אחר כך בכללות החלל, ואז ירדה נקודת האמצעית תחת למקומה, כי מקום הנקודה האמצעית הראשונה היא אמצע הטהירו עילאה שהוא מקום שבו חתכה רוח פסקנית את המלוש, ולכן היה שם מקום לקו להיכנס פנימה משא"כ בשאר סביבות הטהירו תתאה, והקו הוא הי"ד אומנה שירד לחלל הב', ועכ"פ גם בחלל הב' הייתה שבירה וירידה של נקודת המרכז, ולכן יש סתירה בין הציורים שצויר מהרח"ו, ובאיתי דרך קצרות לשון, והש"ת יזכנו להעמיק חקר ודעת בעניין קדוש ונורא זה. (וכל זה לבד ממ"ש באורך בקונטרס 'משל האגוז והתמרה' בלב חכם חלק ד' סימן ר"ט בסופו, עיי"ש ודוק).

כו. לשון מליצה (הורקה).

ובתורתו של היד"ע, יש דבר מעניין שפעמים הוא נוקט בדרך של עם הכולל ונותן לכך טעם על פי הסוד, ופעמים שנוקט בכלל ש"אין מקפידים על א' בגימטריא", וחוזר על זה כמה פעמים.

ומצאנו כמה טימנים שנוקט בהאי כללא, והדברים כבושים לפניו, אלא שרבו הגדול יד"ע לתת בהם הבחנה וריווח ולדעת האריך לדרוש את הסוד על פי אמיתתו ועל פי גילויים שמימיים אדרים, וזה דבר שדומני שהוא ייחודי לתורתו הנוראה, להבחין מתי לא להקפיד על א' ומתי לכלול הכולל.

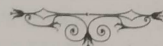
זאת ועוד ראינו כי רבנו יד"ע להעביר מסורות קדומות שעברו אצלו ולתעד אותם, כמו שמצאנו בסימן רכ"ד שנקט כמה וכמה דרכים, ולא זו בלבד אלא מצאנו במקומות רבים בהם דורש הרב סודות לפי טעמי המקרא שיש על אותה המילה בפסוק, ואף את הטעמים עצמם לפי צורתם וסודם^ט, ואף בסוד התגים^י דרש דרש כאשר נגלה לפניו פלאים מפלאי מעלה.

ייחסו של היד"ע לרד"ק ופירושו.

ובהערה קצרה נאמר כי רבנו היד"ע מביא הרבה מאוד פעמים את פירושו של הרב דוד קמחי ז"ל שהיה הוגה ופילוסוף עברי חשוב, ונחשב מראשי הפרשנים שקמו לעם ישראל, והגם שמצאנו לו שבספר בראשית פירש פירושים שהם נוטים אל הקבלה להבין את מעשה בראשית, הייתה דרכו יותר נוטה אחר העיון השכלי, והרב יד"ע זאת, והביא את פירושו על מנת לבאר בדרך אחרת, ולהראות את עוצמתה של תורת הסוד, ובמקום אחד אף נקב בביקורת ישירה על הרד"ק, וז"ל בסימן ו':

"והכרתי בה"ר דוד קמחי ז"ל מתוך דבריו בפ' יושב בסתר עליון שהוא גם הוא מהם, והואיל והזכיר מופת הוא אומרו שם חכמי המחקר אומרים שאין מציאות לשדים למופתים, ואני אומ' שאלו אשמע המופת שלהם בזה אקרבנו ואנצחם, כמו שנצחתי לאחד מהמתפלספים שבא להתוכח עמי במציאות השדים שבא לחזק דברי חכמי המחקר במציאות השדים ונצחתי, מעת השכלים הנבדלים שהם כחות מן השמים רוחניות נאצלות ממק' קדושה ואור עליון, אלהיות שמימיות והם בלתי מושגים לחוש... עכ"ל ועיי"ש בדב"ק.

אבל הגם שנקט עמדה מבקרת פעמים שאף החשיב פירושו כנכונים וראויים ונתן בהם טעמים, וכעין זה כבר מצאנו שנקט הרב היד"ע ביקורת מחד, אך מאידך ראה לקרב הדברים במקום אחר, והדוגמא הבולטת ביותר לענ"ד היא רבי יוסף ג'קטיליא, שרבנו היד"ע כתב עליו בחריפות בספרו 'מאירת עינים' בפרשת וזאת הברכה (עמוד שי"ח), שם נקב בביקורת על כתיבת שם הוי"ה בכתבי היד ובספרים, שיש בכך זלזול בכבוד המקום ברוך הוא, ומאידך רבנו היד"ע הוא גדול המעתיקים של תורתו של מהר"י ג'קטיליא (שכידוע היה תלמידו של רבי אברהם אבולעפיה זיע"א)^ז, ואף כאן בסוף הכ"י העתיק פירוש שלו להגדה של פסח, וכך הייתה דרכו בקודש, והמעייין יראה השפעות רבות גם מקבלתו של ר"י ג'קטיליא, ואיך באותו חיבור עצמו במאירת עינים כתב על ספרו שערי אורה בהפלגה ובהערצה, ויש עוד להרחיב הרבה בקשר בין תורתו של מהר"י ג'קטיליא לרבנו היד"ע, ואכמ"ל.

עז עיין סימן רכ"ז, רכ"ח ועוד.

עט עיין בסימן ע"ט, א', צ"א, קצ"ה, קצ"ו, קצ"ז ועוד.

פ ועיין בספר פרקים בקבלה נבואית מ"ש בפרק ו', ויש עוד לעמוד על פרשייה עמומה זו.

סקירה קצרה על מבנה הספר והעריכה

למעשה חיבור זה מסודר בתחילה לפי הפטרות השבוע, אך אינו ממושיך בסדר רציף זה. אלא נע מעניין לעניין, והוא נראה כחיבור שלם שמתהווה בעקבות הגילויים ולא בעקבות פרשנות עיקבית, כאילו יש יד מכוונת משמייא להמשכיות שבו, והקשר בין התכנים נתון לדעת עליון.

הכתב יד נמצא בשלמות באוסף מוסקבה - כ"י גינצבורג 1062/2, ישנם עוד כמה קונטרסים הנמצאים באוסף ששון, ובע"ה אנו נשתדל לפרסמם בהמשך בצורה משלימה, יחד עם חיבורו של הרב על ספר יצירה, ששרד ממנו כ"י חלקי בעיקר על הפרק הראשון.

חשוב לי עד מאוד לציין, כי כתב יד זה הועלה לרשת, ואף הוכנס בכמה תוכנות (אוצר החכמה, היברו בוקס ועוד), כך שהוא נגיש לכל מאן דבעי להשוות במקום שלא זכינו אנו להבין, או שהצענו איזה הצעה והמעייין יכול לבחון את הדברים במקור.

כתב יד זה היה לנוכח עיניו של רבנו חיים ויטאל, וכנראה גם לעיני רבו שהעיד על הרמב"ן **ותלמידיו**, כמו שתיארנו במאמר מבוא לחיבור אוצר החיים שלפנינו, לא זו אף זו, שכתב יד זה עבר בירושה לבנו של רבי חיים ויטאל, הלא הוא המקובל האלה"י המכונה מהרש"ו, הוא רבי שמואל ויטאל, ממשיך דרכו של אביו בהרבצת תורת הקבלה של האר"י, ובעיקר בעריכתה, ואפשר לומר שאם אביו ערך מהדורות על ידי כתיבת המהדורות, הבן השלים את העבודה בכך שערך אותה ועשה בהם סדר, ואף הגיה אותם, והגהותיו נדפסו יחד עם כתבי אביו זיע"א כנודע לכל יודעי ח"ן.

וכדרכו בקודש ערך מהרש"ו מפתחות לפי נושאים וציין בכל ערך של נושא את המקום בכ"י המקורי, ואף התפעל רבתי מהכ"י שהיה לפניו וכמ"ש בלשונו:

"כתבתי זה המפתח ... מצאתי מקומות שנתרחקו ... עברתי אותם ... מחדש כדי שיהיה שלם ... לתפור אותו מחדש החדשות לו לוחו מחדש".

דהיינו שדרך עבודתו על הכתב יד הייתה גם בחלק התוכני וגם בשימור החיצוני, להורות על החשיבות שרכש לכתב יד זה, שהוא נדיר בתוכנו הקדמוני, ובערכו העליון.

בבואי לערוך את הכתב יד, ראיתי שהחיבור כ"כ ארוך, ולכן המחבר בכל פעם שפתח בנושא, או שפתח בחידוש, ציין בראש **'אהיד"ע'**, דהיינו: **אמר המחבר יצחק דמון עכו**, וזה היווה סימן לעניין חדש, ובבואי לסדר את הכתב יד, ראיתי בזה מקור והזדמנות לציין ולקרא לכל פתיחה כזו בסימן, ובכך יוכל המעיין לרוץ בכל דרכיו בעוברו על החיבור, ולהפנות אל המקום המדויק, ובכך כיווננו אל המטרה לקרבה אל המעיין, וערכנו תוכן מחדש עם כותרות למען יוכל המעיין למצא את מבוקשו, כי מה שערך מהרש"ו הוא רק חלקי, ומציין לעמודי הכ"י, ולפעמים גם מדלג על נושאים, ולכן ראינו לערוך מחדש תוכן שיכלול הכל ויהיה תואם לסדר הסימנים והחלוקה שעשינו, והיה זה שכרנו ^{ס"ח}.

וחשוב לי להדגיש שנית שבמקור הייתה חלוקה של פיסקאות ונושאים ^{ס"ט}, ואנחנו רק מספרנו את החלוקה ולכל חלק קראנו בסימן רץ (סימן א', סימן ב' וכו'), ופעמים בודדות קרה שחילקנו חלקים ארוכים מדי או כללנו ב' מאמרים מאוד קצרים לכלל סימן אחד, וכל זה בלי לגעת בכתב יד עצמו (וכמובן ציינתי למטה בהערה), הכל כדי להקל על המעיין.

קכת עריכת התוכן נעשתה על ידי הרב יהודה יחיאל ברלינסקי שליט"א מחברי המכון שאף עימד את הספר בטוב טעם ובדבוק פאר וחדר זכות ^{ס"ז} תעמוד לו לעד אכ"ר.

קכט ואפילו בסדר רץ כמ"ש בסימן ג' (ח"ל): "עוד אשר כתבתי למעלה בדברי אנדה בסי" קי"ג ובסי" קי"ד סוד בשלשלת המציאות משהו מדר היחידה ראיתי במרכבת יחזקאל הנביא ע"ה פסוקים מחזקים את הסוד הגדול הזה" וכו', אך לא מצאנו כן מתחילת החיבור, ולכן עשינו מספור מתחילתו ועד סוף בסדר אחיד. למען יוכל המעיין להפנות ולראות את הדברים כאשר יחמץ.

קונטרס
מבוא
לקבלה
הנבואית
של רבי
יצחק
דמנ עכו
זיע"א

כתב היד נכתב בידי כמה מעתיקים, וחלקו אינו ברור, ובמקום שהיה לנו ספק השארנו אותו עם סימן של שלוש נקודות ... והיו מקומות שהדף היה חתוך לכל אורך הדף, ובמקום שהיה ברור לנו השלמנו את המשפט, אך ציינו על אותה מילה או מילים, כי מידינו הייתה זו, למען לא נכשל ונכשיל אחרים, ועיין בקונטרסי 'מקפחת ספרים', ודוק.

העבודה הקשה ארכה כמה חודשים ארוכים, ונעשתה בעזרת התייעצות עם כמה תלמידי חכמים, והושקעה בהם שעות על גבי שעות ימים ולילות, וב"ה התוצאה היא לנגד עיניכם, והתודה נתונה לכולם, ועיני כלפי שמיא בתפילה אשא, שאזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ובפרט בתורתם הקדושה של חכמינו המקובלים הקדמונים האלהיים, ותהיה נחת רוח להשכינה, ונזכה לחזרת הנבואה לישראל ברחמים, ולבניין המזבחות והמקדש כימי קדם, ויקויים בנו מקרא שכתוב על ידי עמוס הנביא: "וְאָקִים מִגִּנִּיכֶם לְנִבְיָאִים וּמִבְחֹרֵיכֶם לְנָזִירִים הָאֵף אֵין זֹאת בְּנִי יִשְׂרָאֵל נְאֻם יְהוָה".

כה דברי הנעטר
נזיר שימשון
יהודה אוהד תורג'מן
יצ"ו.

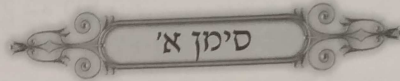

אוצר החיים

סימן א'

אוצר החיים לר"י דמן עכו

הפטרת פרשת וירא

הקבלה
הנבואית
של רבי
יצחק
דמן עכו
זיע"א

אהיד"ע [אמר המהרש"א יצחק דמן עכו] ראיתי ב' סודות וישרו בעיני, "ואשה אחת מנשי בני הנביאים" וגו', אשה זו תרמוז אל נפש המשכלת ואלישע ירמוז לשכל האלקי. "איש מת" וכו', ר"ל שגברה עליה השכחה, והנושה ירמוז לסמא"ל, "בא לקחת את שני ילדי לו" וגו', בא להעלים ולשעבד ולקחת לו לעבדים שתי נפשות אשר גדלתם לעבוד יוצרי, הנפש החיה והנפש המתאווה, כי עם ההיכל אשר אצא ממנו תשארנה, וברכת השמן אשר פרעה את הנושה ממנו, "וחיתה היא ושני בניה בנותר", הוא רומז לצדקה ותשובה ורפואה ופסוקים ומזמורים ושמות קדושים המייבשים לחלוח הלחנה המסבבת את השכחה, ומעבירין האנחה והכעס מהלב, ומסלקים המחיצות החוצצות, הן הן העוונות. והמקום ששמו שונ"ם, ירמוז לבתי כנסיות ומדרשות שבהם מתפללים וקוראים ושונים לקנות חיי עולם, שונ"ם באי"ק ח"י.

"אשה גדולה" הנפש המשכלת, שגדלה מעלתה בשכל הקנוי, תכבד את השכל האלהי כי תכיר מעלתו לאכול לחם, לקחת ממנו שכל, שאמרה רות לנעמי על בועז **"אשר עשיתי עמו"** (רות ב' יט), הוא עשה עמה חסד להאכילה ולהשקות אותה ולדבר על לבה ולנחמה ולתת לה, והיא אומרת **"אשר עשיתי עמו"**, **"אשה"** השכל הקנוי השוכן עליה אשר בצלו חוסה ומתלוננת, והוא עטרת ראשה, והיא כסא לו, **"איש אלקים קדוש הוא"** השכל האלהי הוא השורה עליו תמיד להשפיע לו שפעיו הקדושים, שיותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק*.

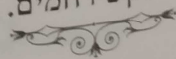
א. מלכים ב' ד'.
ב. דהיינו שונם באי"ק הוא גוה"ד, עולה גי' ח"י.

נשאל לרש"י ז"ל, למה אין אומרים הלל בפורים כמו בחנוכה, והשיב כי בהלל כתי' הללו עבדי ה' ולא עבדי מלכות יון שנעשו בני חורין על פי הנס, אבל בפורים אין יכול לומר ולא עבדי אחשוורוש דתמיד היו משועבדין אף לאחר הנס, ועוד שאין אומ' הלל על נס שבחוצה לארץ, וקריאתה זו היא הלילא, ויחיד הקורא את המגלה אינו מברך כלום, והקורא את המגילה במגילה הכתוב בין הכתובים ובחומשים מספק לרז"ל מספר הנוסף, וע"ד האמת מן הדין הוא שיהא קורין הלל גדול בחנוכה ולא בפורים, לפי שבחנוכה בא הנס לישראל ונעשה להם ממקום ההלל הגדול ודאי, וע"ז נעשה נס בז' ימים בשמן, וסי' למנצח על השמינית, ואם בגבורות פ' שנה, מה שאין כן בפורים.

וא"ת הרי נעשה להם נס בפורים בכח השכינה שהוא סוד הלל שאינו גמור, ועל זה מן הראוי היה שנהיה קורין את ההלל בדילוג, אלא זה הענין הוא סוד גדול והרי הוא לפניך ברמז, דע שבימים שאנו קורין ההלל בדילוג כמו ר"ח וחולו של מועד חג הפסח וכדומה לו, הוא שאנו מבקשים מאתו ית' שזה ההלל שהוא בדילוג ואינו שלם שיהיה שלם, ויהיה ה' אחד ושמו אחד, וזה שאנו מבקשים באלו הימים כמ"ש, הרי הדברים שלמים בפורים שאין אנו צריכין זה, שמרדכי ע"ה חזר לאסתר ואסתר חזרה למרדכי ונעשה ייחוד גדול בעולמות, ודי לך בזה.

ואם תבין זה הרמז על נכון תבין סוד מה שאומרים המקובלים שבמוסף ר"ח צריך האדם לחסיר התפלין של ראש מעליו קודם שיתפלל תפלת מוסף ולא יתפלל מוסף אלא בתפלין של יד, והרמז נאה ומספיק עד יערה עלינו רוח ממרום, והוא סוד קטרוג הלבנה וחסרונה בכל הימים, ובימי ר"ח ושבת ומועד תהיה שלימה בסוד והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר ה', והמבין ידום ויבקש רחמים.

הקבלה
הנבואית
של רבי
יצחק
ימן עכו
זיע"ה

קונטרס

קדושת

יצחק

דמן עכו

הקבלה

הנבואית

של רבי

יצחק

דמן עכו

זיע"א

קונטרס

'קדושת יצחק דמן עכו'

עם סגירת הספר ועת שליחתו להדפסה, עצר בעדנו איש חכם מן הצפון, הלא הוא הרה"ג כמוה"ר חנינה בירדוגו שליט"א בנן של קדושים אראלים ותרשישים חכמי מקנס מן המערב זיע"א, ויאמר החכם, למה לא לצרף בחכמת הצירוף את לשון הקודש שהביא ראש מקובלי ירושלים הלא הוא רב רבין חסידא זקן המקובלים של דורנו כמוהר"ר רבי יצחק כדורי זלה"ה זי"ע בספרו קדושת יצחק, והביא שם בלשוננו ב' מקראות מרבי יצחק דמן עכו, וייחס להם מעמד חשוב ונעלה, ומיד קיימנו מצווה חשובה, לשמוע דברי חכמים, ונכוננו לפני דברי הרב המקובל כמוהר"ח ברדוגו שליט"א, ונכנסו לעבודה במרץ, והגם שזה קצת עיכב את דפוס, למען כבודם של רבותינו רבי יצחק כדורי ורבי יצחק דמן עכו זיע"א אמרנו לא עת חיפזון, אלא הזדמנות גדולה לעשות נחת רוח לצדיקים, והיה זה שכרנו.

וטרם נביא את תוכן דברי הרב נזכיר את דברי הרב חיד"א (הגם שהבאנו אותם בהקדמה) ועד כמה הם תואמים את אשר לפנינו, וז"ל גאון עוזנו הרב חיד"א זיע"א (שה"ג אות שנ"ג):

"וראיתי קונטרסים כ"י ממנו מפעולות שהיה עושה על ידי חכמת הצירוף, ובאים אליז מלאכים ומגלים לו סודות ופעולות. ונודע דשרש פעולת השמות נמצאת בדור האחרון מהרב יצחק דמן עכו", עכ"ל הרב חיד"א בשם הגדולים, והיא לשון מופלאה עד מאוד.

וזה לשון הספר הנורא קדושת יצחק לרבנו יצחק כדורי משם רבי יצחק דמן עכו זי"ע (ח"א דף שמ"ב, ובכתב יד עמוד פ"ט מערכת השין סימן מ"ד), וז"ל הקדושה:

"ע"א אמר יצחק דמן עכו (הוא תלמיד הרמב"ן מקובל עצום, ועיין שם הגדולים עליו), נפל בידי ספר ישן נושן, ובו קבלות עצומות, ומצאתי זה העיקר על שם בן ע"ב, והוא זה: דע כי ניקוד האמיתי אשר תנקוד בו כל הפסוקים המצורפים הוא השם אשר בפסוק לא פחות ולא יותר, והאותיות שהם בלי ניקוד אם הם מאותיות אהו"י תנקוד אותם בניקוד האות הקודם לה הסמוכה אליה, ואם הם משאר אותיות האל"ף ב"ת, יהיה ניקודם שבא, ואותיות השם המיוחד אשר אין לו ניקוד קבוע, כי אם לפי פעולתו תנקד אותם שבא פתח, שבא פתח, ומעתה אכתוב השם הגדול והוא זה וכו': וזו יי וכו' (והוא שם ע"ב הישר כולו), ותועלת זה הסוד הוא שאם נפל לך ספק בדבר מה, ורצית לעמוד על אמיתתו, שתזהר בעצמך ותעשה בכוונה לשם הגדול, אחר צורך גדול, והוא

1. עיין בהקדמה מ"ש שם בעניין היות הרב חיד"א תלמיד הרמב"ן בבחינת עוסק ומבאר תורתו, אך לא היה ממש תלמידו, ושם הארכנו גם בדברי הרב חיד"א זיע"א.

מע הש

(סי' מ"ג) ע"א שאל ילד ובחנה ומבנה ויבוא לך מעגיד שר של מעלה ותשמע מאתך
 קול נענך והוא יגיד לך כל אלה ולא תראה שום שר ותלאך רק השמע באזניך
 וכל אשר יגיד לך תפטר על לוח אבן למען לא תשכח, ודע כי כל אשר יגיד לך הוא אמת
 ויביב ונכון ואין להרהר אחריו, ומע הנקרא מעלה הבתקול כי השמע באזן אדם מעבר עתה
 וכל אשר תשאל הוא יגיד לך, וזכיר לעשות מעלה הזאת בליל מנוח שבת בין שעה
 שלשית לרביעית וזכיר בקיור גדול ורמיזה בחושן ותלבש בגדים נקיים ותרחץ כל
 גופך בחמין ומדינע לבנים וחלוק וזכיר שרפף שרפיע בג' שעות מעלה במוע
 בהלכה השעה רביעית תרחץ כל גופך בחמין ותלבש בגדים נקיים ותשמוך בחור אחד
 ארבע לברך ואין איש אבך ואחיו דמיצחק ולבישתך יהיה לך בר גדול במדרך ושאלך עונך
 עם המושג בנחם בברכה שה תלמוד השמים וארץ ואשים המליך בראשך ויהיה לך
 נייר לבן על הפסוק שהוא מלא תלמוד וכו' ותלמוד חדש ותכיר השמות בליל בבונה
 עלמה גדולה היוצאים מתעמוד ה' רועי לא אחמר ואודה
 אהו דתש ממנו דבב אלו עווי ואה מרו ממל תרת ושיו מהיץ תאע שעות
 בקדושים הלא שפנימו תעלה גיליאל תעלה מודות ופי עליון שיבוא יגיד לך את
 השובר שלה זאת שהיא כך וכך ואשמע מאחרי הפרקוד אור באת תעלה באלון
 שאמין ב' נעמריאל וזיכריום רק כאשר ידבר איש א רעכו ולא אשכח דבר ומה שאשמע
 אפטר על לוח בשם הגדול והקדוש אלקו ה' לא ה' רמזו קדוש רזיאל חתמיו
 גלי צור והכנה כל השאל לכתך וכל השמות הנכבדים למעלה, והבטקא הנל, מוד ה'
 לראיו וברית להודיעם - (דע כי שם אלקו וכו' יואא עב' וקרא מה א זה ואמר
 בהפוך אלקו וינע לשי היוצאים מתעמוד וכו' אינו כן אלא הם יוצאים מל' תלמוד
 בשמים וכו' וישבו עשרה ואולי גם חמור והוא באופן זה
 אלה תלדות השמים והארץ בבראש ב' יום
 עשרה יום אלה ימ ארץ ושמ ימ וימ ארץ
 שולג אלה תו ועל ים בו עשרה ואולי תתקן בזה

אהו דתש יוא צהר מימ שתה הל
 לתל ומה מהר בבא בוע וי ו אה
 יאצ שוי
 מרו ממל

(סי' מ"ד) ע"א אמר יצחק דתמן עכו (הוא תלמיד הרמב"ם) תפטר על שם הגדולים עליו
 כל ביד. מבר ימן כושן וכן קבלת עזמות, ותאמר זה העיקר על שם בן
 ע"ב והוא זה דע כי נקוד האמית אשר תפטר בו כל הפסוקים המצבילים הוא השם אשר
 באמון לא חמור ולא יורח, ובאותיות שהם ב' נקוד אס הם מאותיות אקדו תפטר אורח
 בנקוד האור הקודם לב המיוכה ליה ואם הם תשאר אותיות ה"א ב' יהיה נקודם
 שבת ואותיות השם העיוחד אשר אין לו נקוד קבוע כי אם ל' בעולה תפטר אורח שבת
 שבת שבת אלה וימנה אפטר השם הגדול והוא זה וכו' וזו וכו' (והוא שם עב השם)
 ותעלה זה הסוד הוא שאל נכל לך מלק בדבר מה ודצית לעמוד על אמיתתו, שתהיה
 בעצמך והשעה בבונה לשם הגדול אחר בורך גדול והוא שבתך שם בן עב אותיות
 אלק שם היוצא מערכת יהודה שבתו אביו וכלבד שפדע תנועת וכו' לברך בשם
 הגדול בנקוד שם הדי' והאמר ענג ה' ענג ואח"כ תפטר אכבעותך על מרוך

